

Overwinnend gebed

Schriftgedeelte: Exodus 17:8-16

8 Toen kwam Amalek, en streed tegen Israël in Rafidim.

9 Mozes dan zeide tot Jozua: Kies ons mannen en trek uit, strijd tegen Amalek; morgen zal ik op de hoogte des heuvels staan, en de staf Gods zal in mijn hand zijn.

10 Jozua nu deed als Mozes hem gezegd had, strijdende tegen Amalek; doch Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels.

11 En het geschiedde, terwijl Mozes zijn hand ophief, zo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijn hand nederliet, zo was Amalek de sterkste.

12 Doch Mozes' handen werden zwaar; daarom namen zij een steen en legden dien onder hem, dat hij daarop zat; en Aäron en Hur ondersteunden zijn

handen, de een op deze, de ander op de andere zijde; also waren zijn handen gewis, totdat de zon onderging;

13 Alzo dat Jozua Amalek en zijn volk krenkte door de scherpte des zwaards.

14 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek en leg het in de oren van Jozua, dat Ik de gedachtenis van Amalek geheel uitdelgen zal van onder den hemel.

15 En Mozes bouwde een altaar; en hij noemde zijn naam: De HEERE is mijn Banier.

16 En hij zeide: Dewijl de hand op den troon des HEEREN is, zo zal de oorlog des HEEREN tegen Amalek zijn, van geslacht tot geslacht.

Dit was de eerste keer dat God ooit beval dat iets in een boek zou geschreven worden. Denk aan de opmerkelijke dingen die tevoren gebeurd waren. Om slechts één voorbeeld te nemen: de doorgang door de Rode Zee. Nooit gaf God een bevel dat het in een boek zou geschreven worden. Maar ditmaal deed Hij het. Welnu, als we het overwegen, het was een zeer bijzonder tafereel. Er vindt een slag plaats, een strijd tussen de Israëlieten aan de ene zijde en de Amalekieten aan de andere zijde. Het is een vreemde strijd. Op het ene moment schijnt het dat de Israëlieten de Amalekieten teruggedrijven, en dan plotseling verandert het en de Amalekieten beginnen de Israëlieten terug te drijven. En dan gaat er een tijd voorbij en het verandert opnieuw, dan houdt dat weer op en zo gaan zij de gehele dag voorwaarts en achterwaarts. Het is een zeer ongewone, vreemde strijd. Maar indien u in een andere richting zou kunnen kijken, dan zou u de andere zijde kunnen zien. U zou een oude man op de hoogte van een heuvel kunnen zien; soms zijn zijn handen opgeheven en soms zijn zij neergelaten, en op een bepaalde verborgen wijze is dit alles verbonden met deze strijd. Als de handen van deze oude man opgeheven zijn, wint deze kant, en als zijn handen neergelaten zijn, wint de andere zijde. Als er één plaats in de Schrift is die ons de waarde van de voorbede leert, dan is het dit. Als er één hoofdstuk is dat ons het ware belang van de voorbede meedeelt, dan is dit het. Er was een helder, duidelijk verband tussen de overwinning van Gods volk en de biddende Mozes.

Welnu, ik geloof dat we vandaag de dag, zo vele jaren later, zouden kunnen zeggen: had Mozes niet kunnen bidden zonder dat hij zijn handen ophief? In zekere zin moeten we dat laten liggen. Het was een uitwendige bedeling. Toen waren de zaken niet zo vertrouwelijk en geestelijk. Er is een andere zaak waarover ik gedacht heb. In dit ware gebed van Mozes was inspanning. U zegt: kon Mozes niet evengoed zittend gebeden hebben met zijn neergelaten handen? En misschien zeggen sommigen van u: kan ik niet evengoed liggend in bed bidden in plaats van beneden eerst enkele minuten alleen te besteden? Ik vraag me af of er hier

iemand is die op dit punt verzocht is geweest, namelijk dat u evengoed liggend in bed kunt bidden voordat u gaat slapen. Ik veronderstel dat we evengoed kunnen bidden als we 's nachts in bed liggen voordat we gaan slapen, maar gewoonlijk werkt dat zo niet. De vermoeidheid van het vlees of de aanvallen van de satan schijnen de overhand te nemen en mogelijk bent u heel snel in slaap; hoe is het dan met dat gebed dat u zolang uitgesteld hebt?

Hier vinden we het belang van het gebed! Het verband tussen gebed en een gunstige uitslag. Het verband tussen het gebed en de overwinning. Vanzelf, u kunt het op twee manieren opvatten. U kunt het opvatten als die innerlijke, geestelijke strijd met de zonde en satan. Hoe hebben wij nodig gezegend te worden met een geest van een overwinnend gebed. Maar ook de uitwendige strijd. Als we samenkomen op de Sabbat met onze gemeente in een volle kerk, dan leveren we strijd met de zonde en satan. De Heere is aanwezig en de satan ook. Er zijn al die harten en sommige zijn een kasteel van satan waar de sterk gewapende heerst. Ik geloof dat er een nauw verband is tussen gebed, overwinnend gebed, de gebeden van het volk en de gunstige uitslag van het Woord. Hoe komt het dat een arme preek soms zo gezegend is? Ik weet dat het een soeverein werk van de Heilige Geest is om het inwendig te verzegelen, maar de Heere heeft gezegd dat Hij er voor deze zaak van het huis Israëls om gevraagd wil zijn om het hen te doen. Indien dit gedeelte ons iets leert dan is dit het wezenlijke, nauwe verband dat God Zelf beschikt heeft tussen het overwinnend gebed en de overwinning op de zonde en satan. Toen de Israëlieten voortgingen om te strijden met Amalek, had God een onweer kunnen zenden. Maar God beschikte die weg niet. Er moest strijd en overwinning zijn, maar de overwinning zou verworven moeten worden in antwoord op overwinnend gebed.

Nu, die les is onderwezen, een tweede les is snel geleerd en dat is dat gebed geen gemakkelijke zaak is. Onze vleselijke harten hebben er een zondige tegenzin in. We lezen niet dat Jozua vermoeid werd van het vechten in de strijd, maar Mozes werd vermoeid in het gebed. Er zijn vele preken van veertig minuten. Besteden wij, iemand onder ons, ooit veertig minuten in het verborgene in ware gemeenschap met de Heere? Ziet u, wij hebben die zwakheid. Mozes was een man Gods. Maar werden zijn handen niet vermoeid? En worden onze handen niet vermoeid als we trachten te worstelen met de Heere in gebed voor onszelf of voor Gods zegen dat die mag rusten op het Woord? Toch trachten we die strijd des geloofs te strijden en dienaangaande te bidden. Als we trachten te bidden dat Gods eigen Woord mag gepaard gaan met Zijn zegen, o beginnen onze handen dan niet zo heel gemakkelijk vermoeid te worden!

Dus we lezen van Aäron en Hur die de handen van Mozes omhoog houden. Ik weet hoe hier gewoonlijk over gesproken wordt, en terecht, op die schone wijze van de manier waarop sommige van Gods lieve kinderen tot steun geweest zijn. Zij houden de handen van anderen omhoog. Maar het punt hier is als volgt. Mozes was zich de waarde van overwinnend gebed zo bewust, Israël was zich de waarde van overwinnend gebed zo bewust, dat zij alle middelen wilden gebruiken opdat Mozes kon voortgaan, opdat hij niet vermoeid zou worden. We denken aan wat Paulus eens zei: *Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden*¹. En wij zouden zeggen: Of ik door enige middelen ook gezegend mocht worden met

¹ In het Engels: *Of ik door enige middelen. Dit wil zeggen, daarnaar zeer vlijtig trachtende, volgens kanttekening 44 in onze vertaling.*

deze geest van overwinnend gebed. Ziet u, er is een lichamelijke vermoeidheid en een vermoeidheid van onze geest. *Of ik enigszins moge komen.* Of door enige middelen de Heere mij in staat mocht stellen om in het gebed te overwinnen. Aan het einde van de dag werden Mozes' handen slap, begaven het. Hij volhardde in overwinnend gebed totdat de Amalekieten op de vlucht gejaagd werden. Weet u, de Amalekieten zijn nog niet uitgeroeid. De Heere heeft gezworen dat Hij in oorlog zou zijn met de Amalekieten van geslacht tot geslacht.

Eén gedachte wil ik u meegeven. Dat is de meerdere Mozes. De kerk van God hier beneden in de strijd; de meerdere Mozes, de dierbare Zoon van God Die opgegaan is op de hoogte van de berg om voorbede te doen. Als u slechts daaraan houvast kunt krijgen in uw gebeden, als u een glimp daarvan kunt krijgen, dan ziet u handen die nooit vermoeid worden, handen die niet omhoog gehouden hoeven te worden.

Altijd pleitende voor uw volk;
Daar Gij voor hen een plaats bereidt;
Nog steeds en altoos voor hen biddend,
Tot ieder verschijnt in heerlijkheid.

* * *

Deze meditatie werd gehouden in de Bethelkerk, Luton, door dhr. B.A. Ramsbottom, op maandag 9 december 1985.